

A jogalkotási felhatalmazás és a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlása

Az Európai Parlament 2014. február 25-i állásfoglalása a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusról és a jogalkotási felhatalmazás hatásköreinek nyomon követéséről (2012/2323(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 290. és 291. cikkére,
- tekintettel a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról szóló, 2011. február 16-i 182/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletre¹,
- tekintettel az Elnökök Értekezlete által 2011. március 3-án jóváhagyott, a felhatalmazáson alapuló jogi aktusokról szóló egyetértési megállapodásra,
- tekintettel az Európai Parlament és az Európai Bizottság közötti kapcsolatokról szóló keretmegállapodásra², és különösen annak 15. pontjára és I. mellékletére,
- tekintettel az Bíróság C-355/10. sz., Parlament kontra Tanács ügyben 2012. szeptember 5-én hozott ítéletére (még nem tették közzé), és a C-427/12. sz., Bizottság kontra Európai Parlament és Európai Unió Tanácsa folyamatban lévő ügyre,
- tekintettel a jogalkotási felhatalmazás hatásköréről szóló 2010. május 5-i állásfoglalására³,
- tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság 2013. szeptember 19-én elfogadott, „Jobb jogalkotás: végrehajtási jogi aktusok és felhatalmazáson alapuló jogi aktusok” című tájékoztató feljegyzésére,
- tekintettel a Parlament Elnökének a Bizottsági Elnökök Értekezlete elnökéhez intézett, a felhatalmazáson alapuló jogi aktusoknak a többéves pénzügyi keret hatálya alá tartozó jogalkotási programok tekintetében történő alkalmazására vonatkozó, az Elnökök Értekezlete által annak 2012. november 15-i ülésén jóváhagyott horizontális elvekről szóló, 2012. november 26-i levelére,
- tekintettel a Parlament elnökének a Tanács és a Bizottság elnökéhez intézett, a Tanácsban a mezőgazdaság és a halászat területére vonatkozó kiigazítási javaslatok tekintetében tapasztalható előrelépés hiányáról szóló, 2013. február 8-i levelére,
- tekintettel eljárási szabályzata 48. cikkére,

¹ HL L 55., 2011.2.28., 13. o.

² HL L 304., 2010.11.20., 47. o.

³ HL C 81. E, 2011.3.15., 6. o.

- tekintettel a Jogi Bizottság jelentésére és a Fejlesztési Bizottság, a Gazdasági és Monetáris Bizottság, a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság, a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság, a Halászati Bizottság, valamint az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság véleményére (A7-0435/2013),
- A. mivel a Lisszaboni Szerződés bevezette annak lehetőségét, hogy a Parlament és a Tanács (együttesen „a jogalkotó”) jogalkotási aktusban („alap-jogiaktus”) felhatalmazást adjon a Bizottság részére saját hatásköre egy részének gyakorlására; mivel a felhatalmazás kényes művelet, amely során a Bizottság olyan hatáskör gyakorlására kap utasítást, amely a jogalkotó saját szerepének szerves részét képezi; mivel ezért a Szerződés helyes alkalmazásának biztosítására van szükség annak érdekében, hogy a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok tekintetében is biztosíthatóak a megfelelő szintű demokratikus legitimitást; mivel a felhatalmazás vizsgálatának kiindulópontját ezért mindig a jogalkotó mérlegelési jogkörének kell képeznie; mivel a bevett ítélkezési gyakorlat értelmében az érintett tárgykör alapvető fontosságú elemeire vonatkozó szabályozás elfogadása a jogalkotó hatáskörébe tartozik; ennek következtében a jogalkotó felelősségi körébe tartozó politikai döntések meghozatalát megkívánó előírások elfogadása nem ruházható át; mivel ennél fogva ez a felhatalmazáson alapuló hatáskör csak valamely jogalkotási aktus azon részeinek kiegészítésére vagy módosítására vonatkozhat, amelyek nem alapvetőek; mivel a Bizottság által ennek eredményeképpen elfogadott, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok általános hatályú nem jogalkotási aktusok lesznek; mivel az alap-jogiaktusban kifejezetten meg kell határozni a felhatalmazás célját, tartalmát, alkalmazási körét és időtartamát, és rögzíteni kell a felhatalmazásra vonatkozó feltételeket;
- B. mivel annak érdekében, hogy meghatározzák az EUMSZ 290. cikkének megfelelő jogalkotási felhatalmazásra vonatkozó gyakorlati szabályokat, közösen elfogadott pontosításokat és preferenciákat, a Parlament, a Tanács és a Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusokról szóló egyetértési megállapodást fogadott el annak érdekében, hogy biztosítsák a felhatalmazáson alapuló jogalkotói hatáskör zökkenőmentes gyakorlását, valamint annak az Európai Parlament és a Tanács általi hatékony ellenőrzését;
- C. mivel a Szerződések úgy rendelkeznek, hogy a tagállamok nemzeti jogukban elfogadják a kötelező erejű uniós jogi aktusok végrehajtásához szükséges intézkedéseket; mivel ugyanakkor, ha valamely jogilag kötelező erejű uniós jogi aktus végrehajtásának egységes feltételek szerint kell történnie, az ilyen jogi aktusok az EUMSZ. 291. cikkének megfelelően végrehajtási hatásköröket ruháznak a Bizottságra (és bizonyos kivételes esetekben a Tanácsra); mivel ha az alap-jogiaktus előírja a végrehajtási jogi aktusok Bizottság általi elfogadásának tagállami ellenőrzését, az alap-jogiaktusnak a 182/2011/EU rendeletnek megfelelően a Bizottságra kell ruháznia ezeket a végrehajtási hatásköröket; mivel a Bizottságnak a nevezett rendelethez mellékelt nyilatkozatában tett egyik kulcsfontosságú kötelezettségvállalása az volt, hogy a jelenlegi jogalkotási cikluson belül sürgősen teljesíti az uniós vívmányoknak – beleértve az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárásra hivatkozó alap-jogiaktusokat – a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok és a végrehajtási jogi aktusok új rendszeréhez történő hozzáigazítását;

- D. mivel a jogalkotó feladata, hogy eseti elbírálás alapján meghatározza az egyes jogalkotási aktusok részletességét, és ennél fogva annak eldöntése is, hogy felhatalmazza-e a Bizottságot a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására, valamint hogy szükség lesz-e hatáskörökre a jogalkotási aktus végrehajtása egységes feltételeinek biztosításához; mivel az ilyen felhatalmazáson alapuló, illetve végrehajtási hatáskörök átruházása sosem kötelező; mivel az ilyen átruházást ugyanakkor meg kell fontolni, ha rugalmasságra és hatékonyságra van szükség és nincs lehetőség a rendes jogalkotási eljárás keretében biztosítani azokat; mivel a felhatalmazáson alapuló, illetve végrehajtási hatáskörök átruházását olyan objektív tényezők alapján kell eldönteni, amelyek lehetővé teszik az elfogadott megoldás bírósági felülvizsgálatát; mivel az ítélkezési gyakorlat hiánya az EUMSZ 290. cikke és az ott meghatározott kritériumok vonatkozásában még inkább megnehezítette az Európai Parlament és a Tanács számára, hogy megegyezzenek arról, hogy hol húzódik a határ a végrehajtási aktusok és a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok között;
- E. mivel a Bizottság felhatalmazása nem pusztán technikai kérdés, hanem az uniós polgárok és fogyasztók, illetve a vállalatok, sőt egész ágazatok számára meglehetősen politikai jelentőséggel bíró kérdéseket is felvethet azok esetleges társadalmi-gazdasági, környezeti és egészséggel kapcsolatos hatásaiból kifolyólag;
- F. mivel a különböző ügyekről szóló jogalkotási tárgyalások során az egyes intézmények bizonyos kérdéseket eltérőképpen értelmeztek; mivel eljárási szabályzata 37a. cikkének megfelelően a Parlament bizottságai kikérhetik a Jogi Bizottság véleményét a felhatalmazáson alapuló jogi aktusokról rendelkező javaslatok ellenőrzése során; mivel az Elnökök Értekezlete 2012. január 13-án közös álláspontra helyezkedett, és 2012. április 19-én jóváhagyta az egyes bizottságok által követendő horizontális megközelítést annak érdekében, hogy közös nevezőre jussanak; mivel a Parlamentnek újabb lépést kell tennie a közös álláspont tekintetében azért, hogy saját kritériumokat határozzon meg az EUMSZ 290. és 291. cikkének alkalmazását illetően, és arra törekszik, hogy ezen kritériumokról megállapodjon a Tanáccsal és a Bizottsággal;

Az EUMSZ 290. és 291. cikkének alkalmazási feltételei

1. úgy ítéli meg, hogy a Parlamentnek a következő nem kötelező érvényű kritériumokat kell követnie az EUMSZ 290. és 291. cikkének alkalmazásakor: a kritériumok ezen felsorolása nem tekintendő teljes körűnek:
 - az intézkedés kötelező vagy nem kötelező jellegét természete és tartalma alapján kell eldönteni; csak a jogilag kötelező erejű intézkedések elfogadásának hatáskörét lehet az EUMSZ 290. cikke szerint átruházni;
 - a Bizottság csak felhatalmazáson alapuló jogi aktusok révén módosíthatja a jogalkotási aktusokat; ez magában foglalja a mellékletek módosításait is, mivel azok a jogalkotási aktus szerves részét képezik; a mellékletek beillesztése vagy törlése nem történhet a felhatalmazáson alapuló jogi aktus alkalmazásának vagy elkerülésének céljából; ha a jogalkotó úgy ítéli meg, hogy egy szövegnek az alap-jogiaktus szerves részét kell képeznie, dönthet úgy, hogy azt a mellékletbe foglalja bele; ez különösen igaz az engedélyezett termékek vagy anyagok uniós listáira vagy nyilvántartásaira, amelyeknek a jogbiztonság érdekében az alap-jogiaktus szerves részének kell maradniuk, adott esetben melléklet formájában. a jogalkotási aktusban meghatározott kötelezettségek pontos tartalmának további

meghatározására irányuló intézkedések célja, hogy nem alapvető fontosságú elemek beillesztése révén kiegészítsék az alap-jogiaktust;

- a kiemelt célok, célkitűzések vagy eredmények meghatározására irányuló intézkedéseket felhatalmazáson alapuló jogi aktusok révén kell elfogadni, amennyiben a jogalkotó nem dönt úgy, hogy azokat magába a jogalkotási aktusba foglalja;
- azon intézkedések, melyek célja olyan (további) teljesítendő feltételek, kritériumok vagy követelmények megállapítása, amelyek teljesítését a tagállamoknak vagy a jogszabályok által közvetlenül érintett személyeknek vagy szervezeteknek kell biztosítaniuk, természetesen meg fogják változtatni a jogszabályok tartalmát és új általános hatályú szabályokat fognak megállapítani; következésképpen az ilyen jellegű szabályok vagy kritériumok megállapítása csak felhatalmazáson alapuló jogi aktusok révén történhet; ezzel szemben az alap-jogiaktusban (vagy egy jövőbeli felhatalmazáson alapuló jogi aktusban) már megállapított szabályok vagy kritériumok végrehajtása – anélkül, hogy módosítanak a belőlük eredő jogok és kötelezettségek lényegi tartalmát, illetve további politikai döntéseket hoznának – végrehajtási jogi aktusok révén történhet;
- bizonyos körülmények között a Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy olyan további általános hatállyal bíró kötelező erejű szabályokat fogadjon el, amelyek lényegileg érintik az alap-jogiaktusban megállapított jogokat és kötelezettségeket; ezek az intézkedések természetesen kiegészítik az alap-jogiaktusban megállapítottakat, pontosítva az uniós politika meghatározását; mindezt csak a felhatalmazáson alapuló jogi aktus révén lehet megvalósítani;
- a szóban forgó pénzügyi programtól függően az alap-jogiaktust módosító vagy kiegészítő nem alapvető fontosságú – például a specifikus technikai kérdéseket, stratégiai érdekeket, célkitűzéseket, várható eredményeket stb. érintő – elemek elfogadhatók felhatalmazáson alapuló jogi aktusok révén, amennyiben ezek az elemek nem szerepelnek az alap-jogiaktusban. A jogalkotó csak azon elemek esetében határozhat úgy, hogy lehetővé teszi a végrehajtási jogi aktusok révén történő elfogadást, amelyek nem tükröznek további politikai vagy szakpolitikai iránymutatást.
- az alap-jogiaktusban nyújtandó információk jellegét (pl. az információk pontos tartalmát) meghatározó intézkedés általában kiegészíti a tájékoztatási kötelezettséget és felhatalmazáson alapuló jogi aktusok révén kell elfogadni azt.
- a tájékoztatás módozatát (pl. a formátumot) meghatározó intézkedés általában nem egészíti ki a tájékoztatási kötelezettséget, hanem lehetővé teszi az egységes végrehajtást; így azt általános szabályként végrehajtási aktusok révén kell elfogadni;
- az eljárást (azaz valami teljesítésének vagy érvényesítésének módját) meghatározó intézkedéseket felhatalmazáson alapuló vagy végrehajtási jogi aktusok révén is meg lehet határozni (vagy akár az alap-jogiaktus lényeges elemét is képezhetik), tartalmuktól, háttérüktől és az alap-jogiaktusban

megállapított rendelkezések természetétől függően; azon intézkedéseket, amelyek az alap-jogiaktusban lefektetett jogszabályi keret kiegészítése érdekében további, nem alapvető politikai választási lehetőségeket bevonó eljárások elemeinek létrehozására irányulnak, rendszerint felhatalmazáson alapuló jogi aktusok révén kell meghatározni; az alap-jogiaktusban megállapított kötelezettség végrehajtása egységes feltételeinek biztosítása érdekében az eljárások részleteit megállapító intézkedéseknek általában végrehajtási intézkedéseknek kell lenniük;

- akárcsak az eljárások esetében, a módszerek (pl. egy konkrét dolog rendszeres és szisztematikus módon történő elvégzésének módozatai) vagy a metodológia (pl. a módszerek meghatározására vonatkozó szabályok) megállapítására való felhatalmazás a tartalomtól és a háttértől függően felhatalmazáson alapuló vagy végrehajtási jogi aktusokat is meghatározhat;
- általában abban az esetben kell alkalmazni felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat, ha az alap-jogiaktus jelentős mérlegelési jogkört hagy a Bizottság számára ahhoz, hogy kiegészítse az alap-jogiaktusban megállapított jogszabályi keretet;
- az engedélyek lehetnek általános hatályú intézkedések; erről van szó például egy bizonyos anyag élelmiszerek, kozmetikumok stb. körébe történő felvételének engedélyét vagy tilalmát érintő határozatok esetében; ezek a határozatok általánosak, mivel valamennyi olyan piaci szereplőt érintenek, amely használni kívánja az anyagot; ezekben az esetekben, ha a bizottsági határozat teljes mértékben az alap-jogiaktusban szereplő kritériumokon alapul, akkor az végrehajtási aktus formáját is öltheti; abban az esetben azonban, ha a kritériumok továbbra is lehetővé teszik a Bizottság számára, hogy további nem lényeges/másodlagos politikai vagy szakpolitikai döntéseket hozzon, az ilyen engedélynek felhatalmazáson alapuló jogi aktusnak kell lennie, hiszen az az alap-jogiaktust egészítené ki.
- jogalkotási aktus csak általános hatályú nem jogalkotási aktusok elfogadására hatalmazhatja fel a Bizottságot; az egyéni alkalmazási körrel bíró intézkedéseket ennél fogva nem lehet felhatalmazáson alapuló jogi aktusok révén elfogadni; egy jogi aktus általános érvényű, ha objektíven meghatározott helyzetekre alkalmazandó, valamint általánosan és absztrakt módon meghatározható személycsoporttal szemben fejt ki joghatást;
- a végrehajtási jogi aktusok nem adhatnak további politikai iránymutatást és a Bizottságra átruházott hatáskör nem hagyhat jelentős mérlegelési jogkört;

Általános észrevételek

2. sürgeti a Bizottságot és a Tanácsot, hogy kezdjenek tárgyalásokat a Parlamenttel annak érdekében, hogy megegyezzenek a fent említett kritériumok vonatkozásában; úgy ítéli meg, hogy ezt a jogalkotás minőségének javításáról szóló intézményközi megállapodás ezen kritériumok hozzáadása révén történő felülvizsgálatának keretében lehetne elérni;
3. ismételten hangsúlyozza az Elnökök Értekezletének 2011. január 13-i és 2012. április 19-i ülésén a felhatalmazáson alapuló jogi aktusokra és a végrehajtási aktusokra

vonatkozóan hozott határozatait, és nyomatékosítja, hogy a Parlamentnek minden olyan, Bizottságra ruházott hatáskör esetében ragaszkodnia kell a végrehajtási aktusok használatához, amelyek teljesítik az EUMSZ 290. cikkében előírt kritériumokat, valamint hogy azok az ügyek, amelyek esetében a Parlament felhatalmazáson alapuló jogi aktusok beillesztésével kapcsolatos intézményi jogai csorbulnak, nem kerülhetnek megállapodás elérésére irányuló szavazás céljából a plenáris ülés napirendjére; hangsúlyozza, hogy a Parlamentnek már a tárgyalások elején fel kell hívnia a figyelmet arra, hogy a felhatalmazáson alapuló és a végrehajtási jogi aktusok ügye a Parlament számára kulcsfontosságú intézményi kérdés;

4. felhívja a Bizottságot, hogy a jövőben kifejezett és megvédhető módon indokolja meg, miért javasolja felhatalmazáson alapuló jogi aktus vagy végrehajtási aktus alkalmazását valamely jogalkotási javaslat során, és mi alapján ítéli a szabályozás tartalmát alapvető vagy nem alapvető fontosságúnak; emlékeztet, hogy amint az a Szerződés 290. és 291. cikkeinek rendelkezései alapján is egyértelmű, a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok és a végrehajtási aktusok különböző igények kielégítésére irányulnak, ezért egymással nem helyettesíthetők;
5. véleménye szerint a jogalkotási tárgyalások során előadói pozícióinak erősítése céljából többször kellene kérni a Jogi Bizottság véleményét, amelyre az eljárási szabályzat 37a. cikke biztosít lehetőséget;
6. komoly aggodalmát fejezi ki azzal kapcsolatban, hogy az uniós vívmányok Lisszaboni Szerződéshez való igazítása az annak hatálybalépését követő négy év során csak részben valósult meg; üdvözli, hogy a Bizottság ismertette az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárásról rendelkező fennmaradó jogi aktusok összehangolására irányuló közelmúltbeli javaslatokat; hangsúlyozza azonban, hogy a lehető leghamarabb meg kell kezdeni az e javaslatokra vonatkozó tárgyalásokat annak érdekében, hogy a folyamatot még a jelen parlamenti ciklus vége előtt lezárják; úgy ítéli meg, hogy legalább minden olyan ügyet, amelyet korábban ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás szerint kezeltek, most már az EUMSZ 290. cikkéhez kell igazítani, mivel az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljáráshoz kapcsolódó intézkedések egyúttal olyan általános hatályú intézkedések, amelyek az alap-jogiaktus nem alapvető fontosságú elemeinek módosítására – többek között azok törlésére, vagy az alap-jogiaktus új, nem alapvető fontosságú elemek beillesztésével történő kiegészítésére – vonatkoznak; ugyanakkor felszólítja a Tanácsot, hogy tegyen előrelépést a Tanács szintjén megakadt konkrét, összehangolásra irányuló javaslatokkal kapcsolatos tárgyalások előrevitele érdekében, beleértve a mezőgazdaság és a halászat területére vonatkozó javaslatokat;
7. aggodalmát fejezi ki azzal kapcsolatban, hogy bár bizonyos esetekben jó megoldásnak bizonyulhat, de ha az összes politikai elemet szisztematikusan megőrzik az alap-jogiaktusban, akkor idővel értelmét veszti az EUMSZ 290. cikke mint a jogalkotási folyamat racionalizálásának értékes eszköze, holott pont azzal a céllal jött létre, hogy elkerülhető legyen a mikroszintű irányítás, valamint a nehézkes és hosszadalmas együttdöntési eljárás; hangsúlyozza, hogy ezt a megközelítést néhány esetben rendkívül nehéz lenne alkalmazni, például a technológiafejlesztés alatt álló ágazatok esetében;
8. hangsúlyozza, hogy azokban az esetekben, ahol végrehajtási aktusok alkalmazása mellett döntöttek, a Parlament tárgyaló küldöttségének gondosan fel kell mérnie, hogy

milyen jellegű ellenőrzésre van szükség a tagállamok részéről, valamint hogy a tanácsadó bizottsági eljárást vagy a vizsgálóbizottsági eljárást kell-e alkalmazni; hangsúlyozza, hogy amennyiben a vizsgálóbizottsági eljárást alkalmazzák, a Parlament tárgyaló küldöttsége csak kivételes és kellően indokolt esetben fogadhat el a véleménynyilvánítás hiányára vonatkozó rendelkezést, mivel az megakadályozza, hogy a Bizottság elfogadja a végrehajtási aktus tervezetét abban az esetben, ha a tagállamok képviselőiből álló és a Bizottság elnökletével működő bizottság nem nyilvánít véleményt;

9. ajánlja, hogy a Bizottság ne éljen vissza a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok eszközével a háromoldalú megbeszélések eredményeképpen létrejött politikai megállapodások felülvizsgálata céljából; hangsúlyozza, hogy a Bizottságot lehetőleg csak korlátozott időre kell felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására felhatalmazni;
10. ösztönzi bizottságait, hogy hatáskörükön belül gondosan kísérik figyelemmel a felhatalmazáson alapuló és a végrehajtási jogi aktusok alkalmazását; e célból kéri a Bizottságot, hogy javítsa a felhatalmazáson alapuló jogi aktusokhoz kapcsolódó – például az előkészítő – dokumentumok továbbítására és nyilvántartására vonatkozó adminisztratív rendelkezéseket annak biztosítása érdekében, hogy legalább olyan szintű információk és átláthatóság álljon ezekkel kapcsolatban rendelkezésre, mint a végrehajtási aktusok meglévő nyilvántartása esetében, továbbá annak érdekében, hogy az információk egy időben jussanak el a társjogalkotókhoz: az Európai Parlamenthez és a Tanácshoz;
11. úgy véli, hogy jelentős előrelépés történt a felhatalmazáson alapuló jogi aktusoknak az illetékes bizottságokhoz történő gyors továbbítása biztosítása terén, ami aztán kedvezően befolyásolta a képviselők ellenőrzéshez való jogának gyakorlását;
12. rámutat a jogalkotó politikai felelősségére és arra, hogy a Parlamentet rendszeresen és időben be kell vonni a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok előkészítő szakaszába; felhívja a Bizottságot, hogy teljes körűen tájékoztassa a Parlamentet – beleértve a szóban forgó ügyért felelős előadót – a menetrendről, a szakértői ülések ütemezéséről és a tervezett felhatalmazáson alapuló jogi aktusok tartalmáról, többek között a megfelelő bizottsági adatbázisokhoz – például a CIRCA-hoz – biztosított hozzáférés által;
13. sürgeti a Bizottságot, hogy teljes mértékben tartsa tiszteletben az Európai Parlament és az Európai Bizottság közötti kapcsolatokról szóló keretmegállapodás (15) bekezdését, többek között az illetékes parlamenti bizottság kérése esetén egyszerűsítse a parlamenti szakértők nemzeti szakértőkkel való találkozására való felhíváshoz kapcsolódó eljárást; elismeri, hogy a Parlament szakértői e találkozókra való részvétele eredményeképp a Bizottságot meg lehetne hívni a Parlament üléseire annak érdekében, hogy a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok előkészítéséről további eszmecsere tartson; sürgeti a Bizottságot, hogy a tagállamok és a Bizottság közötti találkozók azon részére is alkalmazza a keretmegállapodás (15) bekezdését, amelyek célja a 182/2011/EU rendelet értelmében vett végrehajtási aktusoktól eltérő ügyek megvitatása;
14. úgy véli, hogy a végrehajtási aktusok végleges tervezeteinek előterjesztése és azok Bizottság által történő elfogadása közötti rendelkezésre álló időtartam gyakran

rendkívül rövid, ami nem teszi lehetővé, hogy a Parlament megfelelően elvégezze az aktusok felügyeletét; ezért sürgeti a Bizottságot, hogy teljes mértékben tartsa tiszteletben a Parlament azon jogát, hogy egy hónapon belül ellenőrizze a végrehajtási jogi aktusok végleges tervezetét, a Parlament és a Bizottság közötti, a komitológiai eljárásokról szóló 2008. évi megállapodásnak megfelelően;

15. felhív arra, hogy biztosítani kell az elegendő technikai és személyi erőforrás rendelkezésre állását a felhatalmazáson alapuló jogi aktusokhoz és a végrehajtási aktusokhoz kapcsolódóan, többek között a hatékony belső információáramlás biztosítása érdekében; úgy ítéli meg, hogy a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok képviselőknek hírlevél útján történő megküldése megkönnyíti e jogi aktusok ellenőrzését és lehetővé teszi a képviselők számára, hogy időben jelezhessék esetleges kifogásaikat;
16. javasolja, hogy valamennyi bizottságban jelöljenek ki a felhatalmazáson alapuló jogi aktusokért és a végrehajtási jogi aktusokért felelős állandó előadót az érintett bizottságon belüli és a többi bizottságokkal való koherencia biztosítása érdekében; úgy véli, hogy a hasonló kérdésekkel összefüggő módon kell foglalkozni, megőrizve a szükséges rugalmasságot;
17. üdvözli, hogy a Bizottság szakértői mindig készen állnak arra, hogy részt vegyenek a képviselőkkel tartott tájékoztató értekezleten, tekintve, hogy az ilyen jellegű értekezletek jóval a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadását megelőzően történő megszervezése különösen hasznos az ilyen jogi aktusok kulcsfontosságú elemeinek egyértelműsítésénél, továbbá a Parlamentnek az érintett aktusok értékelésére irányuló munkájának elősegítésénél;
18. felhívja továbbá különösen a tárgyalócsoportok tagjait, hogy fordítsanak különös figyelmet a felhatalmazáson alapuló jogi aktusokra és a végrehajtási aktusokra, amikor a Parlament eljárási szabályzata 70. cikkének (4) bekezdése szerint a háromoldalú tárgyalásokat követően jelentést tesznek az illetékes bizottság számára;

Konkrét kérdésekre vonatkozó észrevételek

Mezőgazdaság és a halászat

19. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a Tanács megakasztotta az alapvető mezőgazdasági és halászati jogszabályok összehangolásával kapcsolatos ügyeket a nem hivatalos háromoldalú egyeztetések és a parlamenti első olvasat során folytatott tárgyalások sikertelenségét követően; hangsúlyozza, hogy ez gyakran annak köszönhető, hogy a Tanács nem hajlandó használni a felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat; megállapítja, hogy kizárólag a KAP és a közös halászati politika reformjára irányuló teljes jogalkotási eljárások keretében lehetett mindkét fél számára elfogadható megoldást találni az összehangolásra, jóllehet néhány rendelkezésről csak azzal a feltétellel sikerült megállapodni, hogy nem szolgálhat precedensként; szorgalmazza, hogy a Tanács lépjen előre az összehangolással kapcsolatos lezáratlan ügyekben, hogy a jelenlegi parlamenti ciklus vége előtt le lehessen zárni őket;

Fejlesztési együttműködés

20. emlékeztet arra, hogy a fejlesztési együttműködési eszköz esetében a Parlament 2006

óta alkalmazza a „demokratikus ellenőrzési” folyamatot, az Európai Bizottsággal az intézkedéstervezetetről folytatott politikai párbeszéd formájában; megjegyzi azonban, hogy a Parlamentnek e gyakorlattal kapcsolatosan vegyes tapasztalatai vannak, és ennek a bizottsági határozatokra gyakorolt hatása korlátozott;

21. rámutat arra, hogy a fejlesztési együttműködés terén a végrehajtási aktusok gyakran harmadik felekkel folytatott előzetes konzultáción alapulnak, ami megnehezíti a hivatalos komitológiai eljárás késői szakaszában történő módosításokat; ennél fogva hangsúlyozza, hogy a Parlament korábban történő értesítése, valamint a vele folytatott párbeszéd fontos lépést jelentene a Parlament ellenőrzési jogköreinek hatékonyabb felhasználása felé;

Gazdasági és monetáris ügyek

22. rámutat, hogy a pénzügyi szolgáltatások terén az európai felügyeleti hatóságok (EFH-k) szabályozása szabályozástechnikai standardokat és végrehajtás-technikai standardokat vezet be, amelyek alapján az európai felügyeleti hatóságok szabályozástechnikai és végrehajtás-technikai standardtervezeteket nyújtanak be a Bizottságnak elfogadásra; azon a véleményen van, hogy az EFH-k technikai szakértelmét és szakértői ismereteit tekintve a felhatalmazáson alapuló jogi aktusoknak lehetőség szerint inkább szabályozástechnikai standardok formáját kell öltetnie, mint a megszokott felhatalmazáson alapuló jogi aktusokét; úgy véli, hogy a megszokott, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadása előtt a Bizottságnak ki kell kérnie az illetékes EFH technikai tanácsát az adott aktusok tartalmáról;
23. rámutat, hogy bizonyos jogi aktusok esetében a szabályozástechnikai standardok ellenőrzésére rendelkezésre álló időt még egy hónappal meg lehet hosszabbítani mennyiségükre és összetettségükre való tekintettel, és úgy véli, ennek a fajta rugalmasságnak kellene általános gyakorlattá válnia; rámutat, hogy a jogalkotó háromhavi ellenőrzési időszakot állapított meg, amely három hónappal meghosszabbítható minden felhatalmazáson alapuló jogi aktus esetében a pénzügyi szolgáltatások terén, és úgy véli, hogy e gyakorlatot minden összetett természetű területre ki kell terjeszteni;
24. hangsúlyozza, hogy azt a szabályt, miszerint a parlamenti szünetek idején nem nyújtható be felhatalmazáson alapuló jogi aktus, ki kell terjeszteni a szabályozástechnikai standardokra is;
25. úgy véli, hogy az érdekelt feleknek az EFH érdekelt felekből álló csoportjába történő összehívására kellő időt kell fordítani (legalább két hónapot), a felhívást több csatornán kell kihirdetni, valamint világos és egységes eljárást kell követni annak biztosítása érdekében, hogy a jelöltek széles köréből érkezzenek be a jelentkezések; emlékeztet arra, hogy a vonatkozó rendeletekben foglalt rendelkezéseknek megfelelően az EFH-k érdekelt felekből álló csoportjainak kiegyensúlyozottnak kell lenniük;

Foglalkoztatás és szociális kérdések

26. emlékeztet, hogy a foglalkoztatási és szociális ügyek terén a Parlament – előjogainak védelme érdekében – megtámadta az EURES-határozat érvényességét az Európai Unió Bírósága előtt;

Állampolgári jogok, igazságügy és belügyek

27. felhívja a Bizottságot, hogy munkaprogramjában tegyen javaslatokat a korábban a harmadik pillérhez tartozó összes jogi aktus módosítására annak érdekében, hogy megfeleljenek az új jogszabályi hierarchiának, illetve hogy tiszteletben tartsák az Európai Parlamentnek a Lisszaboni Szerződés szerint a jogalkotási hatáskör Bizottságra történő átruházásához kapcsolódó hatásköreit és az információhoz való jogát; hangsúlyozza, hogy ehhez minden egyes jogi aktust egyenként kell megvizsgálni annak érdekében, hogy be lehessen azonosítani a lényegi elemeket érintő és ezért a jogalkotó által meghozandó határozatokat, nevezetesen azokat, amelyek az érintett személyek alapvető jogaihoz kapcsolódnak, továbbá azokat, amelyek nem lényegi elemeknek tekinthetők (lásd az Európai Unió Bíróságának a C-355/10. sz. ügyben hozott ítéletét);
28. felhívja a figyelmet arra a tényre, hogy a Tanács hosszú idővel a Lisszaboni Szerződés életbe lépése után továbbra is fogad el jogi aktusokat a harmadik pillér rendelkezései alapján, olyan mértékben, hogy a Parlament kénytelen volt eljárást kezdeményezni a Bíróságnál;
- o
- o o
29. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak és a tagállamok parlamentjeinek.